

1) Az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelv 3. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy értelmezendő, hogy akkor is kizárja hatálya alól az ingatlan adásvételi szerződéseket, ha azokat egy hitelből finanszírozott olyan befektetés egyszerű részének kell tekinteni, amely esetében a szerződést megelőző tárgyalásokra – az ingatlan adásvételi szerződés és a kizárólagos finanszírozást célzó kölcsönszerződés tekintetében – házaló kereskedelem esetében került sor.

2) Nem ellentétesek a 85/577 irányelvvel azok a nemzeti szabályok, amelyek a kölcsönszerződéstől való elállás egyetlen következményeként még akkor is annak megszűnését írják elő, ha olyan pénzügyi befektetésekről van szó, amelyekre az ingatlan megvétele hiányában a kölcsönt nem hagyták volna jóvá.

3) A 85/577 irányelv nem tiltja, hogy:

– a kölcsönszerződéstől való elálláshoz fűződő, az irányelvben biztosított jogát gyakorló fogyasztó akkor is köteles a kölcsön összegét a kölcsönt nyújtója részére visszafizetni, ha a pénzügyi befektetési terv keretén belül az kizárólag az ingatlan finanszírozását szolgálja, és amelyet közvetlenül az ingatlan eladójának folyósítanak;

– a kölcsön összegének azonnali visszafizetését követelik;

– a nemzeti szabályok előírják, hogy az elállás következményeként a kölcsön felvevője a jelzáloghitel-szerződéstől való elállás esetén a hitelező részére ne csak a szerződés alapján kapott összeget fizesse vissza, hanem a piaci kamatokat is térítse meg.

Ugyanakkor abban a helyzetben, amelyben a fogyasztó – ha a bank a fogyasztó elállási jogával kapcsolatos kioktatási kötelezettségének eleget tett – elkerülhette, hogy kitegye magát az alapügyben szereplőhöz hasonló befektetésekkel járó kockázatoknak, az irányelv 4. cikke szerint azon fogyasztók esetében, akik nem tudták elkerülni e kockázatokot, a tagállamok kötelesek olyan intézkedéseket fogantatosítani, amelyekkel a fogyasztók elkerülhetik, hogy az említett kockázatok következményeit nekik kelljen viselniük.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(nagytanács)

(2006. január 31.)

a C-503/03. sz., az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság ügyben ⁽¹⁾

(Személyek szabad mozgása – 64/221/EGK irányelv – Tagálami állampolgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező házastársa – Beutazási és tartózkodási jog – Közrendi okból történő korlátozás – Schengeni Információs Rendszer – Beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés)

(2006/C 86/05)

(Az eljárás nyelve: spanyol)

A C-503/03. sz., az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazottak: C. O'Reilly és L. Escobar Guerrero) kontra **Spanyol Királyság** (meghatalmazott: M. Muñoz Pérez) ügyben, az EK 226. cikk alapján kötelezettségzeges megállapítása iránt 2003. november 27-én benyújtott kereset tárgyában, a Bíróság (nagytanács), tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann (előadó), C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský tanácselnökök, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, Juhász E., G. Arestis, A. Borg Barthet és M. Ilešič bírák, főtanácsnok: J. Kokott, hivatalvezető: R. Grass, 2006. január 31-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) A Bíróság megállapítja, hogy a Spanyol Királyság – mivel Hadj-Youcef Farídtól megtagadta a közös határokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről Schengenben 1985. június 14-én aláírt megállapodás részes államainak területére való beléptetést, valamint Hadj-Youcef Farídtól és Smail Bouchairtól, akik tagálami állampolgárok harmadik ország állampolgárságával rendelkező házastársai, megtagadta az e térségbe való beutazás céljára szolgáló vízum kiadását csupán amiatt, hogy a Schengeni Információs Rendszerben beléptetési tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt álltak, anélkül azonban, hogy előzőleg megvizsgálta volna, hogy e személyek jelenléte olyan valóságos, időszertű és kellően komoly veszélyt jelent-e, amely sérti a társadalom valamely alapvető érdekét – nem teljesítette a külföldiek mozgására és tartózkodására vonatkozó, a közrend, közbiztonság vagy közegészség által indokolt különleges intézkedések összehangolásáról szóló, 1964. február 25-i 64/221/EGK tanácsi irányelv 1–3. cikkéből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a Spanyol Királyságot kötelezi a költségek viselésére.

⁽¹⁾ HL C 264., 2003.11.1.

⁽¹⁾ HL C 21., 2004.1.24.